

Hồi Thứ Ba Mười Một

GIẾT NGƯỜI BỊT MIỆNG

Nếu đến lúc cần mượn sức lão ca, tiểu đệ sẽ cầu khẩn ngay.

– Đừng nói lời xa lạ thế này, đệ chẳng ngại gian nan nguy hiểm tiếp giúp Toàn Tri Tử, cũng đồng như chính lão ca ca ta thọ ân vậy, uống nước nhớ nguồn, đây chính là bản sắc của người giang hồ vậy.

- Tiểu đệ chẳng có ý thi ân cầu báo.
- Thế thì đệ vẫn còn khách sáo.
- Vâng tiểu đệ xin nhân chỉ giáo vậy.
- Há há há thế mới là khá.

Đình Hạo suy nghĩ một hồi nói:

- Lúc nãy lão ca nói rằng hùn hạp làm ăn với Toàn Tri Tử?
- Đúng vậy!
- Cũng đồng nghiệp sao?

– Không, không phải thế, đệ hiểu sai rồi, chúng ta đồng đạo cùng là bạn thâm giao, lão ca đi ngàn nhà duyên trăm hộ nên thấy nghe chẳng kém, còn Toàn Tri Tử thì kinh lịch phong phú, hai ta bắt tay với nhau, chúng ta còn là người chứ nào phải thần thánh bằng không làm sao biết hết chuyện thiên hạ được.

– Tiền bối nói cũng có lý, cứ nói dấu vết Thạch vân ấn của Lãnh diện thần ni ở đâu thì lão chịu.

– Hắc quả thật cũng bị nhốt oan mười năm, lão ni ấy thật độc ác, chỉ lỡ một câu nói mà bỏ tù người ta mười năm.

- Nghe nói lão vô tình tiết lộ bí mật của thần ni?
- Thật ra có hại gì đâu?
- Phen này tiểu đệ ra hướng Bắc, Toàn Tri Tử tiền bối sẽ được thoát thân.
- Lão ca chờ tin mừng này.
- Tiểu đệ định tìm hai người, chẳng biết lão ca ca có manh mối gì chẳng?
- Người như thế nào?

– Một tên là Giang Hồ Ác Khách và tên nữa là Trường Bạch Nhất Kiêu! Thọ Dao Phong cau mày nói:

- Hai tên này mất tích nhiều năm, lão ca ca sẽ lo việc này cho đệ.
- Thế thì trọng thác lão ca vậy.
- Không có chi.

– Còn một tên nữa kêu là Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, theo phán đoán của tiểu đệ hắc được Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp, đến nay cũng chẳng thấy manh mối gì cả, lão ca ca có nghe nói đến chẳng?

Thọ Dao Phong vỗ nhẹ vào đầu một cái nói:

– Tuyệt thật, những người mà lão đệ muốn tìm toàn là hạng người mất tích đã lâu..

– Lão đệ tìm ba người này có mục đích gì?

– Tạm thời đệ không nói trước được, trước mắt chỉ cần tìm được một trong ba người đó cũng là tốt.

– Hừ! lão ca sẽ để ý việc này.

Bổng Đình Hạo nghĩ ra điều gì, nếu mình mang theo túi da này hành tẩu giang hồ quả thật bất tiện và cũng chẳng biết bao giờ gặp lại thiếu nữ áo trắng, nàng cũng từng nói nếu lấy được túi da này xong, cứ gửi vào chỗ nào an toàn cũng được, hắc bèn trầm giọng nói:

- Lão ca ca có thể tạm thời bảo quản túi da cho đệ?
- Tại sao thế?
- Mang theo bất tiện, chẳng biết bao giờ đối phương mới đến nhận lại.
- Lão ca tạm thời bảo quản cũng được.

Thế rồi Đình Hạo trao lại túi da cho Thọ Dao Phong rồi nói:

– Lão ca nói rằng thiếu nữ áo trắng đó là đồng nghiệp với lão ca?

Thọ Dao Phong cười hí hí nói:

– Đó chỉ là một câu đùa, nàng lấy túi da đó của người khác thì chẳng sai, chứ nàng không phải là hạng không không diêu thủ đồng nghiệp của lão.

Đình Hạo nghe thế trong lòng khá yên ổn, sự hoài nghi lo lắng lúc nãy bỗng tan ra mây khói, hắc thấy không còn điều gì để thắc mắc nữa, bèn chấp tay nói:

– Lão ca ca xin tạm biệt!

Thọ Dao Phong ra vẻ luyến tiếc trầm giọng nói:

– Hẹn dịp khác gặp lại lão đệ, có lẽ lão ca phải đi hướng bắc, đêm nay kết bạn với đệ, lão ca ca xem như là việc sung sướng nhất đời người.

– Tiểu đệ cũng đồng cảm như thế, xin cáo biệt.

Hắc nói xong quay người ra khỏi điện, mới bước khỏi cửa miếu thì thấy một bóng đen lướt tới nhanh như điện xẹt, nếu chẳng phải hạng người có nhãn lực như Đinh Hạo thì không thể nào phát giác được bóng người đó, hắc lập tức thụt người vào miếu ẩn núp vào góc tường.

Bóng đen lướt thẳng vào miếu đến sân trước đại điện đứng tại đó. Bây giờ có thể nhìn rõ đối phương mặc theo cách nho sĩ toàn thân màu đen, đeo kiếm gượng mặt vào khoảng bốn mươi tuổi hơn.

Đối phương cất tiếng nói:

– Lão ăn cắp, ra đây ta hỏi!

Trong điện vang ra âm thanh của Thợ Dao Phong nói:

– Ai thế?

– Bạn già của người đây!

– Ta quá chén phải ngủ ngay bây giờ, người đi chỗ khác thôi!

Bóng đen thấp thoáng lướt vào trong điện, thân pháp nhanh nhẹn đến nỗi phải phát lạnh.

– A! Người...

– Tại hạ Hắc Nho!

– Nói sao, các hạ là Hắc Nho?

– Đúng vậy!

– Có điều chi chỉ giáo?

– Đưa túi da ấy cho bản nho!

Thợ Dao Phong hoảng hốt liền nói:

– Túi da gì?

– Đừng giả khùng nữa, bản nho không có thời giờ mà chờ đợi người.

– Nhưng mà lão ăn trộm này chẳng biết các hạ nói chuyện chi cả..

– Hắc hắc hắc lão ăn trộm kia, người chưa muốn chết chứ?

– Các hạ nói thế là sao?

– Giao món đồ ấy ra đây!

– Bảo lão ăn trộm này giao thứ gì cho người?

– Thế thì người hết muốn sống chứ gì?

Keng! một tiếng gươm đã ra khỏi bao.

Một bóng người phát phơ ra sân điện nhanh tốc như luồng khói thoảng, kể đó một bóng người rượt theo sau cũng nhanh nhẹn đến nỗi không thể tưởng tượng

được, bóng người ra trước là Thọ Dao Phong lão vừa chầm chân xuống đất, thì tên tự xưng là Hắc Nho đó đã đứng cản trước mặt.

Mặt mày Thọ Dao Phong tái mét không còn chút máu.

Người áo đen vung tay đưa mũi kiếm chỉ thẳng trước ngực Thọ Dao Phong:

– Có giao túi da đó không thì nói?

Thọ Dao Phong rùng mình nói:

– Hắc Nho lão phu tự biết không phải là địch thủ của người muốn giết xin hãy ra tay!

– Chuyện không có đơn giản như vậy được!

– Chứ các hạ tính sao bây giờ?

– Bản nho sẽ cho người chết lần lần nếu chưa giao ra món đồ thì chưa thể để người tắt hơi được.

Bỗng nhiên Thọ Dao Phong lướt qua đảo lại một cách huyền ảo kỳ tuyệt thoát ra khỏi sự khống chế của mũi kiếm, phất phơ ra xa cả một trượng hơn, một chiêu quả thật kinh người, ngay cả Hắc Nho giả cung ngơ ngẩn đứng sững. Thành linh một giọng nói lạnh như băng tuyết vọng lại:

– Bằng hữu, may thật chúng ta lại hội ngộ nơi này.

Trong sân viện xuất hiện một nho sĩ áo đen giống y nho sĩ đã xuất hiện lúc nãy. Tên nho sĩ xuất hiện trước lui ra sau vài thước, cặp mắt phóng ra tia sáng lạnh buốt, hét lớn:

– Bằng hữu là cao nhân phương trời nào?

– Mới vừa tạm biệt tại Lạc Dương, bản nho lúc nào cũng nghĩ tưởng đến các hạ.

– Người... người...

– Bằng hữu mạo danh người ta, không nên mạo lần thứ hai.

Thọ Dao Phong kinh ngạc không kém liên tục lùi ra sau ba bốn bước, lão không ngờ cùng một lúc xuất hiện hai Hắc Nho.

Người mới xuất hiện chính là Đinh Hạo.

Hắc Nho giả mạo hoảng hốt nói:

– Người... người là ai?

Đinh Hạo vung kiếm ra tay, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Người mạo danh bản nho có mục đích gì? Nói mau!

Hắc Nho giả mạo lượn mình nhào lộn ra sau một cách nhanh như điện xẹt, toan co giò bỏ chạy.

Nhưng Đinh Hạo đã có kinh nghiệm lần trước cũng nhún mình nhanh như hồn ma bóng quỷ nhảy ra chặn trước mặt hắc độ khoảng một trượng.

Hắc Nho giả mạo mặt mày tái mét gầm thét nói:

– Người lẩn lút người quá thế!

Dứt lời, y hai tay hất luồng gió mãnh liệt như sóng gió ba đào cuồn cuộn cuốn vào người Đinh Hạo.

Đinh Hạo vội vận khởi thần cương đứng yên bất động đón tiếp luồng chưởng lực đánh tới của đối phương.

Ầm một tiếng nổ vang dội, thân người của tên Hắc Nho giả mạo bị dội ngược văng ra xa năm sáu thước, hai bên khóe miệng rớm máu, loạng choạng muốn ngã.

Tên Hắc Nho giả mạo gượng gạo đứng thẳng người lại, nghiêng răng rút kiếm ra khỏi bao, nhảy vọt tới đánh ra luồng kiếm khí lạnh buốt âm u, lấp lánh những ánh kiếm rạch xé hư không phát ra tiếng sáo vù vù kinh người.

Đinh Hạo chuyển nhanh thanh kiếm trong tay liên tục công ra ba thức tuyệt chiêu huyền ảo hiếm có vô song đón chiêu thức đối phương.

Một tiếng ự vang lên, tên Hắc Nho giả mạo lại loạng choạng thụt lùi ra sau ba bốn bước.

Đinh Hạo âm thầm kinh hoảng, tên này khá thật, mình công liên tiếp ba tuyệt chiêu mà chưa thể hạ được đối phương, bây giờ ắt phải dùng tuyệt chiêu sát thủ mới được, chỗ để cho hắc chạy thoát như vừa rồi, vì thân pháp tên này không phải tầm thường, mình còn nhiều vấn đề quan trọng cần tra vấn hắc.

Hắc nghĩ thế bèn trở tài đánh ra chiêu Mộng bút sanh hoa là cú sát thủ lợi hại nhất của Hắc Nho.

Kiểm thế bỗng biến chiêu, tuyệt chiêu đã ra tay, thế kiếm như vu bão mưa sa, chiêu thức huyền ảo vô song, trông thật kinh người.

Tên Hắc Nho giả mạo kia cũng chẳng chịu thua kém, dùng hết toàn lực chém ra một nhát kiếm, thế mạnh như long trời lở đất.

Keng một tiếng binh khí va chạm xen lẫn tiếng rú thất thanh, thanh kiếm trong tay tên Hắc Nho giả mạo văng ra xa cả bảy tám thước, máu phun tua tủa, té ngời xuống đất.

Đinh Hạo liền nhảy tới dùng kiếm trở vào ngực hắc nói:

– Nói mau, người mạo danh bản nho có mục đích gì?

Tên Hắc Nho giả mạo cười nhạt nói:

– Phí lời vô ích, muốn giết thì cứ giết đi!

Đinh Hạo bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Các hạ là công án Cửu long lệnh bị mất cấp chăng?

- Ta chẳng biết Cửu long lệnh gì cả!
 - Chắc rượu mời người không uống, muốn uống rượu phạt chứ gì?
- Hắn vẫn yên lặng không nói năng gì cả.

Đinh Hạo không nói năng gì nữa, búng ngón tay ra bắn vào Âm huyết của hắn một cái. Nhưng hắn vẫn không cử động nói năng gì cả. Đinh Hạo kinh ngạc trở mắt nhìn kỹ, bất giác thềm trách: hồng rồi, hắn đã cắn lưỡi tự vẫn từ lúc nào chẳng hay.

Đinh Hạo chẳng còn cách nào hơn, dùng kiếm rạch nhẹ vào mặt hắn, tức thì mặt nạ giả tét làm hai rơi xuống lộ ra một khuôn mặt hung dữ, cặp mắt xanh biếc, niên kỷ độ khoảng sáu mươi.

Bồng Thọ Dao Phong kinh ngạc thét lên:

- Quan Ngoại Phi Anh!

Đinh Hạo giật mình hấp tấp hỏi ngay:

- Người biết tên này chẳng?
- Đúng thế, tên này võ công cao cường, nhất là thân pháp y có tiếng nên được xưng là Quan Ngoại Phi Anh!
- Người có biết rõ nguồn gốc lai lịch của hắn không?
- Hắn vốn là người quan ngoại chứ không phải xuất xứ là người Trung nguyên võ lâm, hắn vào Trung nguyên võ lâm đến nay đã được mười năm hơn.
- Người có biết hắn vào Trung nguyên võ lâm với mục đích gì chẳng?
- Thế thì ta chẳng biết được!
- Lão biết chắc là hắn vào Trung nguyên võ lâm đã hơn mười năm sao?
- Không sai.
- Có thể nào hai mươi năm trước hắn đã từng vào Trung nguyên võ lâm ư?

Thọ Dao Phong ngạc nhiên một lúc nói:

- Không thể được, lúc lão ăn trộm quen biết hắn ở quan ngoại, hắn mới thành danh chẳng được bao lâu, hắn chẳng biết tý gì tình hình võ lâm thời đó.

Đinh Hạo nghe thế không còn gì để nói nữa, quay người tung mình chạy mất dạng, đây là tác phong trước kia của Hắc Nho, lạnh lùng, tự đại, trải qua hai năm huấn luyện đã hun đúc hắn đã bắt chước được từng cử chỉ của sư phụ Hắc Nho một cách hoàn chỉnh.

Về tới khách điểm trống điểm canh ba đã lâu, yên nghỉ một giấc, bình minh ló dạng hắn lại tiếp tục lên hương bấc.

Trên đường đi hắn đã phát giác có người không ngừng theo dõi, nhưng hắn chẳng hề quan tâm chi cả.

Bước chân vào Lạc Dương, hoàn toàn thuộc về thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo.

Đình Hạo bước vào Ngu phúc khách điểm là một khách sạn lớn nhất trong thành Lạc Dương. Khách sạn này có tất cả bốn tây sương viện. Đình Hạo tiếc bỏ tiền ra bao cả một tây sương viện ở tận cùng bên phải khách sạn, đứng ra là những phòng xá tây sương viện mà Đình Hạo bao lấy thường là những phú thương cực thất hoặc những si thần quan binh vào trọ, một số lũ khách đơn chiếc không bao giờ chiếu cố đến, thứ nhất hẳn được tự do không phải phiền phức nhiều, thứ nhì nếu có chuyện gì chẳng làm kinh động đến người khách điểm.

Hắn biết Vọng Nguyệt Bảo không thể bỏ qua cho mình được, bây giờ đi vào phạm vi thế lực của đối phương, mình cần phải có sự chuẩn bị để ứng phó.

Sau khi hẳn vào ở ngu phúc khách điểm, các thứ thức ăn cần dùng toàn do tiểu nhị đưa vào phòng, hẳn không hề bước ra tây sương viện một bước.

Lúc cơm chiều, tiểu nhị dọn rượu thức ăn vào và bày ra hai phần chén bát đưa ăn.

Đình Hạo ngạc nhiên nói:

– Chuyện gì thế?

Tiểu nhị cúi người cung kính nói:

– Quý quản gia dặn dò như vậy!

– Thế nào, quản gia nào dặn dò?

– Vâng quản gia dặn thế!

Đình Hạo nghĩ chắc bên trong có gì uẩn khúc, khẽ hất tay nói:

Được để cho ta, người đi ra đi! Tiểu nhị xem Đình Hạo là hạng công tử quý phái, lễ độ đầy đủ, châm ngọn đèn, sau đó chấp tay làm lễ lùi ra.

Đình Hạo nhìn rượu thịt trước mặt chưa dám cầm đưa, hẳn nghĩ thầm phải chăng bọn Vọng Nguyệt Bảo tìm đến nơi, tại sao lại mạo danh là quản gia nhà mình? Lấy ra hai phần chén đĩa có phải họ biểu thị sẽ có người đàm phán với mình chăng?

Trong bóng đèn lắt la lắt lự, ngoài cửa xuất hiện một bóng người. Đình Hạo đưa mắt chăm chú quan sát đối phương, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng:

A! Không ai xa lạ chính là Kha Nhất Nghiêu vừa mới chia tay tại Lạc Dương, bây giờ cách ăn mặc của hắn không phải quần áo cũ rách của một tên nho sĩ hết thời, mà hắn ăn mặc sang trọng như là tên quản gia của gia đình cự phú vậy, suýt nữa Đình Hạo chẳng nhận ra hắn.

Kha Nhất Nghiêu nháy mắt nói:

– Công tử rượu thịt như thế này có được chăng?

Đình Hạo sức hiểu ngay, đoán biết có người đang theo dõi, lớn tiếng đáp lại:

- Khá lắm, lão quản gia cực nhọc lắm chẳng?
- Chẳng có gì cả!
- Vào bàn đi, kéo rượu thịt nguội hết mất ngon..

o O o